

Đoàn Thị Phương Nhung

Tình yêu của sóng

Cô nằm nghiêng, sờ bụng thấy có chút mỡ thừa, chỉ cô biết bụng cô có những vết rạn nhỏ màu trắng đục, lăn tăn như những con sóng nhỏ, menh mông trên một vùng biển thanh bình; ngược lại, ngực cô vẫn còn đẹp, tròn trịa, trắng hồng và săn chắc. Cô nhớ những ngày đầu xa con, cô tưởng chừng cô không sống nổi, sữa cứ căng ra ướt cả lồng ngực...

Trung đang trên đường tìm đến vùng biển không tên, vắng vẻ và thanh bình. Những ngày đầu đông ai dại gì mà ra biển cho thêm lạnh. Riêng Trung thấy lòng ấm dần lên, vì anh mong được thấy bóng dáng một người con gái đã gắn bó với anh trong một thời gian cho dù ngắn ngủi nhưng đầy ý nghĩa. Quá khứ hiện về trong anh lúc rõ nét, lúc nhạt nhòa, nhiều cung bậc tình cảm như đan quện lẫn nhau, có lúc làm anh nhói đau, có lúc làm anh day dứt...

Trung và Liên lấy nhau chưa được ba năm thì Liên bị tai nạn, một ống chân bị hoại tử phải cắt bỏ, xương má trái bị vỡ, vết mổ dài chừng chục centimet khiến cho gương mặt Liên bị biến dạng. Liên phải đi lại bằng xe lăn và không còn khả năng sinh con. Liên gần như

suy sụp hoàn toàn, ban đầu Liên không dám soi gương, cứ soi gương Liên lại khóc. Trung cho người bỏ những chiếc gương to trong nhà, thay vào đó là cắm thật nhiều hoa tươi, những loại hoa mà Liên ưa thích, anh luôn động viên Liên "Chúng mình sẽ có con bằng cách xin con nuôi, anh hứa đấy". Trong mắt Liên ánh lên một niềm hạnh phúc... Trung đối xử với vợ rất chu đáo tận tụy.

Mẹ Trung là người đàn bà tháo vát, luôn lo lắng cho Liên và Trung. Sợ Liên buồn, bà bàn với Trung kế hoạch kiếm một người đẻ thuê, nhưng phải tuyệt đối giấu Liên. Ban đầu Trung không chịu, anh cho rằng điều đó làm Liên buồn, bà lại bảo mọi việc bà đã lo chu đáo rồi... quan trọng là giọt máu, là giòng giống của nhà mình. Vì thế phải bỏ một khoản tiền lớn ra để thực hiện việc này. Kịch bản được dàn dựng công phu. Trước hết đưa bà Vân (giúp việc) đến một nơi xa để chăm sóc cô gái đẻ thuê cho đến khi mẹ tròn con vuông, nói với Liên là bà về quê có việc nhà rồi tìm tạm người giúp việc khác, Trung thì xin nghỉ phép và nói với Liên là đi công tác xa. Hợp đồng được thảo sẵn, bên A và bên B phải thực hiện nhiệm vụ và quyền hạn rõ ràng...Tóm lại hai bên không được biết đời tư của nhau, không được biết địa chỉ thật của nhau, khi nào sinh con xong coi như mọi việc chấm dứt. Hai bên sẽ gặp nhau ở một địa điểm vắng vẻ, xa thành phố.

Trước hôm đi thực hiện hợp đồng, Trung nắm bên vợ, anh ôm Liên thật chặt, Liên gầy và xanh, mỏng manh và yếu ớt. Liên giống như một cơn gió thu nhẹ nhàng, dịu mát và băng khuâng. Trung thương Liên nhiều hơn, bao nhiêu ước mơ chợt biến tan, bao nhiêu dự định

đều dang dở... Như linh cảm được điều gì, Liên khóc, Trung bảo anh không bao giờ xa em, anh đi mười ngày anh lại về...

*

* *

Bãi biển mùa đông vắng hoe, những cơn sóng như những bông hoa tuyết trắng xóa bỗng nở oà ra rồi chợt biến tan vào màu xanh ngòm ngợp. Một ngôi nhà nằm khiêm tốn bên sườn đồi, bên trong được trang bị tương đối đầy đủ, giường chiếu thơm mát. Sóng biển cứ ì oạp vỗ vào bờ cát trắng như nhàn chán, tưởng như đơn điệu. Bà Vân thấp thỏm chờ Trung, Trung đến, bà Vân vui mừng như chính người con trai của mình trở về thăm mẹ. Bà pha cho Trung ấm trà nóng và nói, đây là cô Hoa, mọi việc mẹ anh đã lo xong cả, Hoa đang cúi mặt bỗng ngược ánh mắt e dè nhìn Trung, Trung cũng nhìn cô dò xét. Đêm đầu tiên Hoa ở bên một người xa lạ. Đêm đầu tiên Trung ở bên người khác ngoài Liên, thực tình, nhìn bề ngoài trắng trẻo của Hoa cũng làm Trung có phần yên lòng. Tuy vậy, Trung không thể vô vập, mặc dù Hoa khá xinh đẹp, Trung có cảm giác từ sâu trong con người Hoa có phần đốn đau, có phần thánh thiện. Cô như một bông hoa của biển, mang vị mặn mòi, mang vị dữ dội từ đôi mắt thăm sâu, đen nhúc, đôi mắt như muốn đốt cháy người đối diện. Trung nằm im, anh thấy mình như một thằng con trai mới lớn, ngượng nghịu và không biết phải bắt đầu từ đâu. Nhưng chính Hoa lại là người chủ động. Cô bảo cô không có nhiều thời gian, cô còn nhiều việc phải làm.

Hoa mặc một chiếc váy ngủ màu xanh nước biển, làn da Hoa mềm

và ẩm, đôi bờ vai tròn trịa, phần da bụng săn chắc và gợi cảm. Trong khi gần gũi, Trung không hề hôn Hoa. Rõ ràng, Trung thấy Hoa thật là khó khăn, thật là đau đớn về cả thể xác lẫn tâm hồn. Anh không thể tưởng tượng được tình huống này, rõ ràng Hoa dành cho anh lần đầu tiên. Từ ngạc nhiên cho đến thông cảm và trân trọng, Trung xin lỗi Hoa, Hoa bảo: "Không việc gì mà phải xin lỗi anh ạ, trên đời được và mất luôn đi kèm với nhau. Thực ra em cần số tiền này cho anh trai, em không có ai ngoài anh trai, và anh trai em là tất cả những gì em đang có. Em cho rằng, thực hiện hợp đồng này còn hơn việc em phải đi làm gái nhà hàng, ngày nào cũng tiếp vài người, công việc không an toàn, không chắc chắn cả tiền bạc cho đến thanh danh. Em đã suy nghĩ thật lâu để chọn phương án này". Hoa lạnh lùng với Trung, hay nói đúng hơn là Hoa làm đúng theo hợp đồng. Mấy lần Trung định hỏi vài thông tin về Hoa rồi lần nữa mãi Trung cũng không biết gì ngoài cái tên Ngọc Hoa.

Trung về thành phố, thấp thỏm mong tin của bà Vân, rồi bà Vân báo tin rằng Hoa vẫn bình thường. Trung nghĩ bụng, bình thường cũng là gay rồi, tự dưng Trung thấy lo lo...

Lần này gặp lại Hoa, Trung cũng không thấy Hoa có thái độ gì, Hoa vẫn giữ khoảng cách như hai đối tác làm ăn. Bà Vân vẫn chu đáo và thơm mát, đồ ăn uống tươi ngon, giường chiếu vẫn thơm tho, sạch sẽ...

Đêm. Hoa vặn nhỏ đèn, cô quay mặt vào tường. Trung bảo, nếu em không khỏe, chúng mình cùng đi ngủ sớm. Hoa không trả lời, cô đang nghe thấy tiếng sóng tỏ tình với cát, rồi cô thấy chúng đùa giỡn

với nhau, thì thầm vào tai nhau những điều riêng tư bí mật. Trung hỏi, em đang nghĩ gì à? Hoa bảo em đang lắng nghe xem sóng nói gì với cát. Trung nói có khi sóng dịu dàng là thế, nhưng có khi cũng dữ dằn đáng sợ, chỉ có cát là chung tình, suốt đời chỉ hiến dâng một lần cho một người thôi. Tự dưng Hoa khóc, đối với con gái nước mắt là một thứ xa xỉ, Hoa không muốn mình tỏ ra mềm yếu trước Trung nhưng cô không thể cầm lòng được. Rồi họ như sóng và cát hòa lẫn vào nhau. Như bao đời nay, biển vẫn thở ò oạp, ò oạp...

Ngày sắp hết hợp đồng là những ngày Hoa buồn nhất, cô khóc nhiều. Bà Vân bảo, không được khóc, đứa trẻ cũng buồn theo... Hoa ước gì được mang con trốn đi thật xa, bỏ tất cả những nhọc nhằn ở lại... Thịnh thoảng Trung đến thăm con, cũng như bà Vân, anh vui sướng và hồ hởi bao nhiêu cũng là lúc Hoa buồn bấy nhiêu. Nỗi buồn không ai sẻ chia, không ai thăm hỏi.

Hoa nằm trong căn nhà trống hơ trống hoác, khoản tiền được thanh toán nhiều hơn trong hợp đồng đã ký. Cô nghĩ đến những ngày sắp tới, cô phải lo cho xong việc nhà và đi tìm con, dù không được nó gọi bằng mẹ đi nữa thì cô cũng phải được nhìn thấy nó... Một mơ ước quả là hảo huyền, hai bên tuân thủ đúng hợp đồng như thế thì biết lần tìm manh mối ra sao. Trong đầu Hoa thoáng hiện ra tên một con đường, con đường dài nhất thành phố, không có số nhà, không biết có nằm trong ngõ, ngách nào không. Xong việc nhà, thôi thì Hoa cứ đi về hướng đó.

Hiện tại cô làm công nhân trong một công ty may mặc. Công việc tương đối bận rộn nhưng cô vẫn để ý tìm một người tên Trung như

bà Vân vẫn gọi, rồi cô lại nghĩ, biết đâu lại là tên giả thì sao? Cô vẫn hy vọng cho dù một vài cơ hội hôn nhân đã vụt qua. Hoa vẫn nhớ những ngày ở bên Trung, ba năm rồi, năm nào cô cũng trở lại đây. Mỗi năm cô xin nghỉ phép một lần vào cái ngày hai người gặp nhau. Đó là những ngày kỳ lạ trong đời, những ngày mang đến cho cô một khoản tiền lớn và cũng cướp đi của cô một tài sản lớn. Sao tất cả lại diễn ra chóng vánh và phũ phàng đến vậy.

Giờ đây Hoa đã bước sang tuổi hai bảy, đây là lần thứ năm cô trở lại đây, cô nhớ tới loài chim di trú, cứ đến ngày tháng đó là chúng bay đi, rồi chúng lại đúng hẹn trở về. Cô vẫn chưa lấy chồng, anh cô thì đã lấy vợ ở quê, coi như yên bề gia thất. Cô bước vào căn phòng quen thuộc, như thể tìm lại hơi ấm của Trung. Chẳng lẽ lại có một thứ tình yêu bắt đầu từ dục tình, Hoa cũng chẳng biết nữa, cô không thể cắt nghĩa được.

Sóng vẫn thì thầm với bờ cát những lời cũ rích, và nhàm chán, cát vẫn dịu dàng lắng nghe, vẫn hiền hòa đón nhận. Cô nằm nghiêng, sờ bụng thấy có chút mỡ thừa, chỉ cô biết bụng cô có những vết rạn nhỏ màu trắng đục, lẫn lẫn như những con sóng nhỏ, menh mông trên một vùng biển thanh bình; ngược lại, ngực cô vẫn còn đẹp, tròn trịa, trắng hồng và săn chắc. Cô nhớ những ngày đầu xa con, cô tưởng chừng cô không sống nổi, sữa cứ căng ra ướt cả lồng ngực... Nỗi đau của tinh thần truyền sang thể xác, nó giày vò cô như thể không có nỗi đau nào trên đời hơn thế.

Hoa giật mình, khi có tiếng gõ cửa nhẹ, cô lúng túng túm lại mái tóc đã xổ tung và đứng dậy ra mở cửa. Như một cơn mơ, dù có linh

cảm cô sẽ gặp lại được Trung nhưng cũng không phải trong tình huống diệu kỳ này. Giờ đây, ở nơi này đã có thêm một người, đó là cậu bé trai kháu khỉnh. Trung có vẻ gầy và đen hơn. Trung nói với Hoa: "Anh mang con về với em, bà xã anh mất 2 năm rồi".

Rõ ràng là Hoa vừa nhận được tin một người đã qua đời mà cô vẫn sung sướng đến nghẹt thở, số phận đã ban cho cô một món quà vô giá bù lại bao mất mát của tuổi thơ. Chỉ trong tích tắc, cô nhận ra trong hạnh phúc có thật này, có cả những đắng cay, những mất mát lớn lao của người khác. Cô ôm lấy cậu con trai trong niềm sướng vui tột bậc. Cô bật khóc như một đứa trẻ.

*

* *

Đêm đó họ ở bên nhau, Trung kể lại những ngày anh trở về thành phố, rồi đến những ngày cuối cùng của cuộc đời Liên, sau đó là những ngày anh muốn tìm lại mẹ cho con anh. Quả là những ngày vất vả và nhọc nhằn... Anh đã nghĩ, đây là điểm dừng chân cuối cùng trong hành trình đi tìm Hoa, thật may mắn và hạnh phúc, linh cảm của anh đã mách bảo anh đến đây, nơi bắt đầu của tình yêu để anh tìm được ý nghĩa của cuộc sống, cho dù Trung nghĩ rằng anh đã phải trả giá bằng những nỗi khổ đau vĩ đại

Sưu tầm: Người đáng yêu

Nguồn: VNCA

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 3 tháng 3 năm 2006